

**Διαβάζοντας το Βιβλίο των Παροιμιών με Πνεύμα Προσευχής
Έτσι Ωστε να Μας Παρέχει Ψήγματα και Πολύτιμους Λίθους
που θα Ενδυναμώνουν τη Ζωή της Αναζήτησης του Χριστού
για την Εκπλήρωση της Οικονομίας του Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Πρμ 1:1-7, Εφ 4:22-24, 6:17-18

- I. Οι Παροιμίες είναι μια συλλογή των λόγων των σοφών (1:1-7). Τονίζουν τη σοφία που ο άνθρωπος λαμβάνει από τον Θεό μέσω της επαφής του με Αυτόν (βλ. Β' Χρ 1:10-12, Κολ 2:2-3, 1:28-29), και διδάσκουν τον άνθρωπο πώς να συμπεριφέρεται και να οικοδομεί τον χαρακτήρα του στην ανθρώπινη ζωή (βλ. Φιλ 1:20, Γαλ 6:7-8, 5:22-26):**
- A. Δεδομένου ότι οι παροιμίες συλλέχθηκαν κυρίως από δύο βασιλιάδες (τον Σολομώντα και τον Εζεκία) στην εποχή του νόμου, το βιβλίο των Παροιμιών μπορεί να θεωρηθεί δευτερεύον του νόμου.
 - B. Ο νόμος είναι το πορτραίτο του Θεού, που απαιτεί από τον λαό Του να τον τηρεί, ώστε να μπορεί να γίνει αντίγραφο του Θεού για την έκφραση και τον δοξασμό Του—βλ. Ρωμ 8:4.
 - Γ. Το βιβλίο των Παροιμιών, ως δευτερεύον του νόμου, διδάσκει τους ανθρώπους πώς να συμπεριφέρονται και πώς να οικοδομούνται σύμφωνα με τις ιδιότητες του Θεού, δηλαδή σύμφωνα με ό,τι είναι ο Θεός.
- II. Το βιβλίο των Παροιμιών έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, ήτοι μας παρουσιάζει λόγια σοφίας από πολλούς αρχαίους σοφούς. Όλοι όσοι διαβάζουν αυτό το βιβλίο το αξιολογούν ομόφωνα ως καλό. Ωστόσο, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που πρόκειται να είναι το βιβλίο των Παροιμιών για μας εξαρτάται από το είδος ανθρώπου που είμαστε και από τον τρόπο που το λαμβάνουμε:**
- A. Αν είμασταν ηθικοί με δυνατό μυαλό και επιθυμούσαμε να γίνουμε τέλειοι σαν γνήσιοι ηθικοί άνθρωποι, σίγουρα αυτό το βιβλίο θα μας βοηθούσε να πετύχουμε την επιδίωξη της τελειότητας. Ωστόσο, δεν θα μας βοηθούσε να γίνουμε άνθρωποι που ζουν στο πνεύμα τους σύμφωνα με το Πνεύμα του Θεού (Β' Τιμ 4:22, Ρωμ 1:9, 2:29, 7:6, 8:4-6, 9-11, 16, Α' Κορ 16:18, Β' Κορ 2:13-14, Φιλ 3:3, Γαλ 5:15-17, 22-25, 6:18, Εφ 5:18, 6:18):
 - 1. Στην Παλαιά Διαθήκη ο Ιώβ ήταν ικανοποιημένος με την ακεραιότητά του, με την επιδίωξη της ανθρώπινης τελειότητας, όμως δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Θεός απ' αυτόν. Αντιθέτως, η ακεραιότητά του αντικατέστησε αυτό που ήθελε ο Θεός απ' αυτόν, κι έγινε κάτι εχθρικό προς τον Θεό, εμποδίζοντας τον Ιώβ να εκπληρώσει τον σκοπό του Θεού, σύμφωνα με τον οποίο είχε δημιουργηθεί απ' Αυτόν.
 - 2. Ο σκοπός του Θεού ήταν να Τον κερδίσει ο Ιώβ για τον δοξασμό και την έκφρασή Του. Η ύψιστη υπηρεσία που μπορούμε να προσφέρουμε στον Θεό είναι να κερδίσουμε τον Θεό στο έπακρο, για να είμαστε γεμάτοι από τον Θεό, προκειμένου να εκφράζουμε τον Θεό για τη δόξα Του—Φιλ 3:7-8, 12, Ησ 43:7, Α' Κορ 6:20, 10:31, βλ. Ιω 17:1.

3. Ο σκοπός του Θεού στη δημιουργία του ανθρώπου είναι ο άνθρωπος να κερδίζει τον Θεό και να είναι γεμάτος απ' Αυτόν, για να γίνει η έκφραση του Θεού, και όχι η έκφραση της ανθρώπινης τελειότητας. Συνεπώς, η επιτυχία του Ιώβ στην ανθρώπινη τελειότητα γκρεμίστηκε από τον Θεό. Έπειτα ο Θεός ήρθε για να αποκαλύψει τον εαυτό Του στον Ιώβ, υποδεικνύοντας ότι ο Ιώβ έπρεπε να επιδιώκει, να κερδίζει και να εκφράζει τον ίδιο τον Θεό—Ιωβ 42:1-6, 10:13, Εφ 3:9, Φιλ 3:14, Β' Κορ 3:18, 4:16-18.
- Β. Όταν προσεγγίζουμε το βιβλίο των Παροιμιών, χρειάζεται να στρεφόμαστε από το νου στο πνεύμα, προσευχόμενοι στο πνεύμα μας (Εφ 6:18, Λκ 18:1, Κολ 4:2). Αν προσεγγίζουμε τις Παροιμίες με αυτόν τον τρόπο, θα αγγίζουμε τον Λόγο μέσω του καινούργιου ανθρώπου, και δεν θα ζούμε μια ζωή δια του φυσικού μας ανθρώπου, του παλιού ανθρώπου, ούτε δια του εαυτού, αλλά δια του Κυρίου Ιησού, ο οποίος είναι η ζωή και το πρόσωπό μας που ζει στο πνεύμα μας (Β' Τιμ 4:22, Ιω 6:57, 63, Ιερ 15:16).
- Γ. Πρέπει να απαρνηθούμε την καλλιέργεια του εαυτού μας, να καταδικάσουμε την οικοδόμηση του φυσικού ανθρώπου στην παλιά κτίση (βλ. Μτ 16:24, Ρωμ 6:6, Γαλ 2:20), και να προσεγγίσουμε τις Παροιμίες ως ένας αναγεννημένος άνθρωπος στην καινούργια κτίση (Εφ 4:22-24, Β' Κορ 4:16), εξασκώντας το πνεύμα μας με το Πνεύμα, για να έχουμε επαφή με τον λόγο στο πνεύμα της προσευχής, έτσι ώστε να γίνει ο λόγος στις Παροιμίες πνεύμα και ζωή σε μας (Ιω 6:63, Μτ 4:4, Εφ 6:17-18).
- Δ. Ως πιστοί στην Καινή Διαθήκη, πρέπει να πιστεύουμε ότι οι Παροιμίες αποτελούν μέρος του αγίου λόγου στην Αγία Γραφή του Θεού. Ο ψαλμωδός λέει, «Και θα υψώνω τα χέρια μου στα προστάγματά σου, που αγάπησα» (Ψλ 119:48). Το να υψώνουμε τα χέρια μας στον λόγο του Θεού δείχνει ότι τον λαμβάνουμε με θέρμη και χαρά και ότι λέμε «Αμήν» σε αυτόν (Νε 8:5-6).
- Ε. Οι Παροιμίες είναι η πνοή του Θεού που πρέπει να εισπνέουμε, ώστε να λαμβάνουμε την προμήθεια ζωής από τον Θεό. Η Αγία Γραφή είναι η εκπνοή του Θεού. Όταν διαβάζουμε οποιοδήποτε εδάφιο με κάθε προσευχή, αυτή η ανάγνωση με προσευχή γίνεται η εισπνοή της πνοής του Θεού—Β' Τιμ 3:16, Εφ 6:17-18:
1. Όλα τα λόγια στις Παροιμίες αποτελούν την πνοή του Θεού, που ενσωματώνεται ολοκληρωτικά στον Χριστό. Καθώς διαβάζουμε τις Παροιμίες, χρειάζεται να εισπνέουμε όλα όσα έχει εκπνεύσει ο Θεός. Καθώς εισπνέουμε τη θεία πνοή στις Παροιμίες, όσο περισσότερο λαμβάνουμε την πνοή του ομιλούντος Θεού, τόσο περισσότερο θα απολαμβάνουμε τον Χριστό—Β' Τιμ 3:16, Ιω 20:22.
 2. Παρόλο που στα παιδιά του Ισραήλ είχε ανατεθεί να τηρούν τις εντολές, τα προστάγματα και τα διατάγματα, εμείς σήμερα χρειάζεται να τηρούμε τον Χριστό. Με το να λαμβάνουμε τον Χριστό, να κρατάμε τον Χριστό, και να είμαστε προσηλωμένοι σε Αυτόν, θα Τον κερδίζουμε, θα Τον απολαμβάνουμε, και θα Τον ζούμε. Χρειάζεται να αγαπάμε τον Χριστό, να κρατάμε τον Χριστό, να διδάσκουμε τον Χριστό, να ντυνόμαστε τον Χριστό και να αναγράφουμε τον Χριστό—Δτ 6:1, 5-9, Φιλ 3:9, 1:19-21α.
 3. Επειδή η Αγία Γραφή είναι η εκπνοή του Θεού (Β' Τιμ 3:16), πρέπει να την εισπνέουμε με το να λαμβάνουμε τον λόγο του Θεού, που συμπεριλαμβάνει τις Παροιμίες, με κάθε προσευχή (Εφ 6:17-18). Καθώς διδάσκουμε την Αγία Γραφή, πρέπει να εκπνέουμε τον Θεό στους ανθρώπους.
- ΣΤ. Πρέπει να διαβάζουμε τις Παροιμίες, γεμίζοντας με το πλήρωμα του Θεού στο πνεύμα μας (Εφ 5:18-19, 3:19). Επιπλέον, πρέπει να διαβάζουμε τις Παροιμίες στο Πνεύμα της ζωής από την Καινή Διαθήκη (Ρωμ 8:2), με το αναγεννημένο πνεύμα μας (εδάφιο 16), δια της ανάμιξης της προσευχής με την ανάγνωσή μας (Εφ 6:17-18) προκειμένου να αναμιγνύουμε τον λόγο με το πνεύμα και τη ζωή (βλ. Ιω 6:63).

III. Σύμφωνα με την οικονομία του Θεού, οι μεγάλες παροιμίες ως ψήγματα, καθώς και οι μικρές παροιμίες ως πολύτιμοι λίθοι, δεν είναι για να οικοδομούμε τον παλιό μας άνθρωπο. Αντιθέτως, είναι για να οικοδομούμε τον καινούργιο άνθρωπο, ώστε να ενδυναμώνεται η ζωή της αναζήτησής μας του Χριστού για την εκπλήρωση της οικονομίας του Θεού, που είναι η παραγωγή και η οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού, το οποίο ολοκληρώνεται στη Νέα Ιερουσαλήμ, ως την επιθυμία της καρδιάς του Θεού και τον απώτερο στόχο Του:

A. Χρειάζεται να λαμβάνουμε τον ζωντανό και ενεργητικό λόγο του Θεού με ένα πνεύμα προσευχής, ώστε να μπορούμε να οικοδομούμε τον καινούργιο άνθρωπο και να μπορούμε να διακρίνουμε το πνεύμα μας από την ψυχή μας—Εβρ 4:12:

1. Η στρατηγική του εχθρού είναι πάντα να αναμιγνύει το πνεύμα μας με την ψυχή μας. Το μεγαλύτερο πρόβλημά μας είναι αυτή η ανάμειξη. Όσο πιο πολύ γνωρίζουμε τον Θεό με το να είμαστε γεμάτοι από το φως Του και την παρουσία Του, τόσο πιο πολύ θα εκτιμούμε την αγνότητα περισσότερο από τη δύναμη—Μτ 5:8, Λκ 11:34-36, Ψλ 119:105, 130.
2. Ο τρόπος για να εξαγνιστούμε απ' αυτή τη μείξη είναι μέσω της αποκάλυψης του Αγίου Πνεύματος. Ο διαχωρισμός της ψυχής από το πνεύμα πραγματοποιείται όταν ο λόγος του Θεού μάς διαφωτίζει, λάμποντας μέσα μας για να αποκαλύψει τις σκέψεις και τις προθέσεις της καρδιάς μας—Ψλ 36:9, Α' Πε 2:9.
3. Ό,τι βλέπουμε στη λάμψη του Θεού από τον λόγο Του θανατώνεται από το φως. Το σπουδαιότερο ζήτημα στη χριστιανική εμπειρία είναι η θανάτωση που προέρχεται από το φως. Ο διαχωρισμός της ψυχής από το πνεύμα προέρχεται από τη λάμψη—Ησ 6:1-8, Πραξ 9:1-4, 13:9-10.
4. Αποκάλυψη σημαίνει να βλέπουμε αυτό που βλέπει ο Θεός. Σημαίνει ότι ο Θεός ανοίγει τα μάτια μας για να δούμε τις προθέσεις μας και τις βαθύτερες σκέψεις στην ύπαρξή μας, όπως τις βλέπει ο Θεός. Μόλις ο Θεός εκθέσει τις σκέψεις μας και μας δείξει τις προθέσεις της καρδιάς μας, η ψυχή μας θα διαχωριστεί, θα διαιρεθεί, από το πνεύμα μας.
5. Πλην της ανάγνωσης με προσευχή, το βιβλίο των Παροιμιών είναι απλά μια συλλογή από παροιμίες. Αλλά όταν διαβάζουμε τις Παροιμίες με προσευχή, η ανάγνωση με την προσευχή μετατρέπει όλες τις Παροιμίες σε λόγια πνεύματος και ζωής για μας.

B. Δεν πρέπει να προσεγγίζουμε τις Παροιμίες σαν άνθρωποι που τηρούν το γράμμα, αλλά σαν άνθρωποι που αναζητούν τον Θεό. Πρέπει να είμαστε εκείνοι που αναζητούν τον Θεό με όλη την καρδιά, που αναζητούν τη χάρη του Θεού, παρακαλώντας το πρόσωπό Του, που ζητούν από τον Θεό να κάνει το πρόσωπό Του να λάμπει πάνω τους, και που περπατούν στην παρουσία του Θεού—Ψλ 27:8, 105:4, 119:2, 10, 58, 135, 168, Β' Κορ 3:6.

IV. Η προς Εφεσίους 4:22-24 μας λέει ξεκάθαρα ότι ένας πιστός εν Χριστώ περιέχει δύο ανθρώπους—τον παλιό άνθρωπο και τον καινούργιο. Ο παλιός άνθρωπος είναι από τον Αδάμ μέσω της φυσικής μας γέννησης, ενώ ο καινούργιος άνθρωπος είναι από τον Χριστό δια της καινούργιας γέννησης, της αναγέννησής μας. Χρειάζεται να ζούμε μια ζωή όπου αποβάλλουμε τον παλιό άνθρωπο και ντυνόμαστε τον καινούργιο άνθρωπο. Σύμφωνα με την οικονομία του Θεού, δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε τις Παροιμίες για να καλλιεργούμε και να οικοδομούμε τον παλιό μας άνθρωπο, αλλά για να καλλιεργούμε και να οικοδομούμε τον αναγεννημένο μας καινούργιο άνθρωπο:

- A. Προκειμένου να εισέλθουμε στην ουσιαστική σημασία του βιβλίου των Παροιμιών σύμφωνα με την οικονομία του Θεού, χρειάζεται να είμαστε εκείνοι που ζουν σύμφωνα με την καινούργια κτίση (Γαλ 6:15). Η παλιά κτίση είναι ο παλιός μας άνθρωπος στον Αδάμ (Εφ 4:22), η φυσική μας ύπαρξη εκ γενετής, χωρίς τη ζωή του Θεού και τη θεία φύση. Η καινούργια κτίση είναι ο καινούργιος άνθρωπος στον Χριστό (εδάφιο 24), η ύπαρξή μας που είναι αναγεννημένη από το Πνεύμα (Ιω 3:6). Η ζωή του Θεού και η θεία φύση έχουν υφανθεί μέσα της (εδάφιο 36, Β' Πε 1:4), ο Χριστός έχει γίνει το συστατικό της (Κολ 3:10-11), και έχει γίνει μία καινούργια ύσταση.
- B. Στο πνεύμα μας υπάρχει το θαυμάσιο, υπέροχο, επεξεργασμένο, εφταπλάσια ενισχυμένο, ζωοποιό Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα (Φιλ 1:19, Απ 4:5, 5:6, Α' Κορ 15:45, Β' Κορ 3:6, Ρωμ 8:16). Όταν εξασκούμε το πνεύμα μας για να έχουμε επαφή με τον Χριστό, που είναι ο ζωντανός Λόγος του Θεού (Ιω 1:1, 5:39-40) μέσα στον γραπτό λόγο Του (10:35), ο Χριστός γίνεται ο εφαρμοσμένος λόγος του Θεού ως το Πνεύμα σε μας (Εφ 6:17-18). Τότε η ανάγνωση οποιουδήποτε λόγου στην Αγία Γραφή θα γίνει πνεύμα και ζωή σε μας για να μας αναζωπυρώνει (Ιω 6:63).
- Γ. Χρειάζεται να μετατρέψουμε την Αγία Γραφή από ένα βιβλίο που φαίνεται να μας διδάσκει να καλλιεργούμε τον εαυτό μας και να οικοδομούμε τον φυσικό άνθρωπο, σε ένα βιβλίο που πραγματικά είναι γεμάτο φως, ζωή, πνεύμα και πνευματική θρέψη, με το να λαμβάνουμε την Αγία Γραφή στο πνεύμα και την ατμόσφαιρα της προσευχής. Αυτό θα γκρεμίζει τον εαυτό, θα συντρίβει τον φυσικό μας άνθρωπο και θα μας προμηθεύει με το ολοκληρωμένο Πνεύμα του Τριαδικού Θεού.
- V. **Πρέπει να είμαστε άνθρωποι που αγαπούν τον Κύριο, που επιδιώκουν τον Χριστό, όχι την αυτο-τελειότητα (βλ. Φιλ 3:3-14). Άνθρωποι που αγαπούν τον λόγο του Κυρίου σε ολόκληρη την Αγία Γραφή και τον διαβάζουν με πνεύμα προσευχής, όχι για να αναζητούν το δόγμα στα γράμματα αλλά το Πνεύμα και τον λόγο της ζωής (βλ. Ιω 5:39-40, Β' Κορ 3:6). Πρέπει να διαβάζουμε τις Παροιμίες, όχι για να λαμβάνουμε βοήθεια για αυτοκαλλιέργεια, αλλά για να θρέψουμε το πνεύμα μας, ώστε να μπορούμε να ζούμε μια χριστιανική ζωή που είναι τέλεια στις θείες αρετές, οι οποίες αποτελούν την έκφραση των θείων ιδιοτήτων (Γαλ 5:22-23, Μτ 5:5-9).**